

Hoofdstuk 2

Naar Schiermonnikoog

Wadlopen

Je voelt hoe een onzichtbare kracht probeert onze voeten vast te plakken in het slik. Bij een aantal van ons worden de gympies zelfs van de voeten losgeweekt, om zich daarna onvindbaar te verstoppen in de kleiige smurrie. Je voelt het niet alleen, je hoort het ook. Op het wad is het verder doodstil. We horen alleen onszelf, het slurpen rond onze voeten als die zich na elke stap weer losmaken uit de zuigende ondergrond.

Af en toe wordt de stilte even doorbroken door enkele krijgende meeuwen, op zoek naar iets te eten op het net drooggevallen wad of in een van de geulen die langzaam leegstromen richting zee. Het is nog net geen laag water wanneer we halverwege zijn. Kijkend naar het noordwesten zien we een schittering van de langzaam in het geribbelde slik zakkende zon. Als ik mijn ogen half dichtknijp, zie ik door de oogharen een soort oneindig miniatuurplooingsgebergte met evenwijdig lopende bergruggen met daartussen dalen met rivieren.

We maken met een groepje van vijftien studenten uit Groningen een oversteek van het wad tussen Pieterburen in Noord-Groningen naar Schiermonnikoog. Onze Faculteit Aardwetenschappen gaat haar vijfjarig bestaan, het lustrum, vieren in Hotel Van Der Werff in Schiermonnikoog op Schiermonnikoog. De meesten van de honderdvijftig studiege-

noten gaan per boot naar het eiland, maar voor een groepje liefhebbers is er de mogelijkheid te gaan wadlopen onder leiding van twee studiegenoten. Het bijzondere aan deze tocht is dat er televisieopnamen worden gemaakt. Vóór die tijd, begin zestiger jaren van de vorige eeuw, was wadlopen namelijk nog iets bijzonders. Dus loopt een cameraman van de Nederlandse televisie met onze groep mee om opnamen te maken. Vanaf de binnendijk eerst naar de zeedijk, dan over de kwelder en daarna baggerend door het slik van de vroegere landaanwinningswerken. Na dit lastige begin strekt zich het weidse, langzaam drooglopende wad uit. Hoe nietig, maar ook hoe rijk voel je je dan, met zo'n klein groepje mensen in een oneindig lijkende wereld met een bijna volmaakte stilte. Al lopende voel je dat de bodem steeds steviger wordt en het lopen steeds gemakkelijker gaat. Het enige lastige is dat je af en toe tot je middel of als je een beetje kleiner bent, zelfs borsthoogte door een geul moet waden, al hadden we wel sterk het gevoel dat onze begeleiders altijd net de diepste plek van die geul opzochten om over te steken. Voor de televisiebeelden was dat natuurlijk ook het leukst.

Tijdens de oversteek en vooral tijdens de daarna volgende feestdagen hebben wij drieën elkaar pas goed leren kennen. We kenden elkaar al wel oppervlakkig van eerdere introductiedagen en van het volgen van colleges, maar we verschilden zoveel van elkaar dat niets erop wees dat we ooit een hecht en langdurig vriendengroepje zouden vormen. We kwamen uit

totaal verschillende milieus, waren lid van verschillende studentenverenigingen en leken ook in karakter ogenschijnlijk weinig op elkaar. Toch hadden we wel wat overeenkomsten. Alle drie waren we aardwetenschappen (of ruimtelijke wetenschappen) gaan studeren vanwege onze sterke interesse in verschijnselen en grote verschillen op aarde, verschillen tussen landen, volken en natuurverschijnselen. In onze studie hoopen we vooral te zoeken naar oorzaken van en mogelijke oplossingen voor de grote, voor ons onbegrijpelijke verschillen tussen arm en rijk op aarde, maar ook binnen landen en kleinere regio's. In ons hart zouden we het liefst ontdekkingsreiziger zijn geworden, maar daarvoor leefden we een eeuw of nog langer te laat. Ongetwijfeld speelde het een rol dat we op de middelbare school extra interesse hadden in vakken als aardrijkskunde, geschiedenis en biologie. Bij geen van ons drieën speelde het bereiken van een hoge maatschappelijke carrière of het verkrijgen van een baan met hoog aanzien en salaris een rol. Stiekem wilden we misschien ook wel een soort wereldverbeteraars zijn. We voelden ons erg aangetrokken tot de denkbelden van de Club van Rome, een club wetenschappers die in de zestiger jaren van de vorige eeuw waarschuwde voor overbevolking, uitputting van grondstoffen en vervuiling op aarde.

Lustrum

Het feest op Schiermonnikoog kwam de volgende dag wat moeizaam op gang. Overdag was er nog iets educatiefs. De burgemeester kwam langs en ging ons alles vertellen over de ruimtelijke ordening van het Waddengebied, over het toen nog